

ASSEMBLEA

fulls d'informació

nº 1

de

CATALUNYA

París, març del 1.972

EDITORIAL

L'impacte produït per l'Assemblea de Catalunya és tal que per onades successives es produeixen moviments de solidaritat entre els catalans residents a l'estranger. A diverses ciutats de l'Estat francès, s'han constituït ja comitès de solidaritat amb l'Assemblea. El desig de sortir de l'immobilisme i de preveure unes bases mínimes d'entesa que facin possible la vida política del futur, guanya cada dia nous adherents. El desig també de mirar i veure la realitat -que és com és i no nosaltres voldríem que fos- i d'abandonar esquemes massa simplistes són la prova evident d'una voluntat col·lectiva que vol fer-se

càrrec del seu propi destí.

A Catalunya no existeixen els drets elementals de l'home i del ciutadà; es viu en l'arbitrarietat absoluta. En reivindicar aquells drets pretenem només crear les condicions mínimes de convivència entre gent civilitzada. El feixisme, més o menys maquillat segons el vent que bufa, ha imposat fins ara la llei del vencedor. La política del terror, però, practicada a tots els terrenys i sense mesura, s'ha anat desgastant i desacreditant. Les grans matances del final de la guerra són ja lluny i el terror és menys operant. Ara són el desori econòmic i l'endarreriment polític els que estan a la

*

Carme Ballester, vídua del President COMPANYS ha mort a París, a la matinada del dia 6.

*

La seva vida a l'exili és representativa de les privacions i enyorances i sofrències que, després de la guerra, viuen tots els exiliats.

vista de tots com la prova del fracàs d'un règim que, de persistir en el continuisme, de durar sigui com sigui, portarà irremeiablement el nostre país al rengle de les nacions subdesenvolupades. Com combatre aquesta situació? L'Assemblea de Catalunya ha volgut considerar-la amb el màxim de realisme i d'urgència. La unió és l'arma eficaç per excel·lència dels pobles oprimits. Només la unió fa la força. A tal fi ha cridat tots els catalans que creuen que la democràcia és l'única palestra possible -llevat de la guerra civil, que fou potser un mal necessari, però que és un gran mal que cal evitar. A l'Assemblea hi poden venir tots els enemics del feixisme, siguin de la tendència que siguin. I a la reunió de la primera sessió de l'Assemblea hi eren presents des dels moviments obrers, organitzacions polítiques clandestines, personalitats de la cultura i moviments d'estudiants, fins a organismes econòmics, professionals o confessionals. Per això, precisament ara, podem dir que per primera vegada des del final de la Guerra, Catalunya compta amb una entitat rectora que, a mesura que vagi guanyant autoritat i prestigi, podria dirigir la lluita del nostre poble. Fins avui aquest ha estat orfe

de direcció i autoritat moral pròpies, era un ramat escampat en cent cledes. Ara podria assolir no una unitat qualsevol, migrada i limitada a accions de poc abast, sino una unió basada en un desig molt pregon de la nostra gent, que estima la llibertat i és autènticament democràtica. L'Assemblea serà, és, ja, el lloc de reunió i debat, i quan es prengui un acord no serà unilateral ni autoritari, sino el fruit de la raó, el diàleg i l'interés de tots. En això, la nostra Assemblea serà autènticament popular. Ja sabem que molts voldrien poder fer un pas de gegant i reparar de cop tantes i tantes injustícies. Però sense renunciar als propis anhels de grup, de partit o de classe, ens hem adonat que cal sotmetre's a la realitat primer que tot, i a tot allò que és possible ara immediatament, i també que si volem la unitat cal sometrem a l'interés de tots. A mesura que la nostra unitat s'afermi, la de l'enemic anirà descomposant-se. Aquest està ja en una etapa de desconcert que s'agreujarà en el moment de ruptura del seu equilibri polític. Ben palesos en són els símptomes: nombre creixent de trànsfuges, conflictes quasi permanents de la seva premsa, baralles intestines, etc. i un cert desig d'evitar el pitjor i d'intentar dialogar en gent i organismes que suara ens

(vé de la pàgina 4)

franquisme, una nova manera d'actuar i un nou llenguatge són els primers èxits de l'Assemblea de Catalunya, arribada amb retard, però sortosament arribada.

negaven àdhuc l'existència. Són cada dia més nombrosos els qui veuen el fracàs del règim, que s'ha alienat la joventut, la intel·lectualitat, la totalitat de la classe obrera, els professionals i artistes, i que, per fi, només li mancava la defecció de l'Església. La llopada que governa Espanya no és un bloc unit i les seves esquerdes són ja clarament visibles. Per primera vegada l'Oposició té unes oportunitats i un camp d'acció que ha d'aprofitar si no vol condemnar-se també a l'immobilisme demanant impossibles o fent la política del pitjor.

A Espanya, però, cal saber que el panorama no és el mateix. L'Oposició ranqueja ja que està encara desunida. Té molt de camí a fer. És indubtable que l'exemple de la nostra Assemblea els pot ajudar a trobar el camí. A Euskadi i Galícia, la lluita presen-

ta caires diferents, que corresponen al tarannà particular i al ritme combatiu d'aquells pobles. En ells, Catalunya ha trobat sempre els amics i aliats fidels. Uns mateixos ideals de llibertat política ens agermanen naturalment i també un mateix interès a cercar l'equilibri polític amb Espanya faran que fatalment les conductes d'uns i altres acabin per concertar-se.

La política unitaria de l'Assemblea de Catalunya, basada en l'anàlisi de la nostra societat i de les seves possibilitats reals d'evolució, si és ajudada per tots, si sabem assumir-ne la responsabilitat, contenir impaciències, i sobretot, mantenir la disciplina cívica indispensable, està fora de dubte que prendrem la iniciativa i serem el motor dels futurs canvis polítics, no les víctimes desunides en la irresponsabilitat i la utopia, com hem estat fins ara.

.....oOo.....

LA REUNIÓ DE PARÍS

Un nombrós grup de catalans de París i la seva regió s'ha reunit per a manifestar la seva adhesió a l'Assemblea de Catalunya. Un delegat de la Permanent informà els assistents de les condicions en què es pogué reunir l'Assemblea de 312 delegats de 43 organismes socials i econòmics i partits polítics, i dels objectius que es proposa el moviment unitari. Contestà també als aclariments que li foren demanats sobre els seus objectius polítics. Seguidament, es designà una comissió encarregada de mantenir el contacte i informar tothom i obtenir noves adhesions. A tal fi cercarà el diàleg amb

NOTA: Aquesta publicació apareixerà periòdicament i ens esmerçarem a facilitar notícies de les activitats de l'Assemblea i de l'actualitat política a casa nostra.

* *

aquells que encara no s'han adherit a l'Assemblea i, si cal, promourà reunions i debats per tal de propagar-ne la idea. Es reberen les adhesions de les Comissions ja constituïdes a diverses ciutats de l'Estat frances i també les de destacats artistes catalans. S'aprovà el text següent:"

"Els catalans residents a París, pertanyents i no pertanyents a les diverses tendències ideològiques i organitzacions polítiques i socials, manifesten llur adhesió total a l'Assemblea de Catalunya i a la seva declaració en els tres punts de la resolució exposada:

- La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

S'aprova també, per unanimitat:

"Els presents a l'acte d'avui estan d'acord a popularitzar aquestes tres punts en la mesura de llurs possibilitats i ajudar la Comissió de París que acaba de nomenar a portar a terme les activitats escaients per tal de recolzar i participar a l'Assemblea de Catalunya".

.....oOo.....

P E L B O N C A M Í

Una de les conseqüències de l'opressió, poque vegades igualada, que va sofrir el país en perdre la guerra, ha estat la disgregació i l'atomització dels esforços per prosseguir la lluita per a assolir allo que havia estat l'estímul de tant d'heroisme durant la guerra: el dret de bastir un país on fossin respectades la llibertat i la dignitat de l'home.

Avui s'ha acabat la vella polèmica sobre qui va perdre la guerra. Resulta molt clar esbrinar-ho: són tots els qui estan oprimits pel règim polític que ens ha imposat el feixisme.

Nosaltres, els catalans, en som doblement perdedors, d'aquesta guerra.

Amb la perspectiva que ens han donat els anys transcorreguts, resulta gairebé inexcusable que no hi hagués hagut des del principi una estreta col.laboració entre tots els qui es negaren a acceptar la derrota. Per arribar a aquesta col.laboració han hagut de passar més de 30 anys, però per fí avui se'ns presenta com un fruit que comença a madurar.

La unió dels esforços de tots els qui rebutjem allò que representa el

(acaba a la pàgina 2)